

uitspraak

Uitspraak d.d. 28 oktober 2020 ex art. 5.6.1 Tuchtreglement Bancaire Sector

Melding: 4432

DE ALGEMEEN DIRECTEUR,
benoemd door de Stichting Tuchtrect Banken,
KLAGER,
gemachtigden: mr. H.D. Coumou en mr. M. Bijleveld,

tegen

de heer [verweerder],
voorheen werkzaam bij [bank],
VERWEERDER,
gemachtigde: mr. C.F.J. Baron van Tuyll van Serooskerken

1. Het verloop van de procedure

1.1. Op 19 november 2019 is namens [bank] (hierna: de bank) een melding gedaan bij Stichting Tuchtrect Banken (hierna: STB). Deze melding heeft betrekking op verweerder, werkzaam bij de bank.

1.2. Klager heeft naar aanleiding van voornoemde melding een onderzoek ingesteld. De gemachtigde van verweerder heeft op 14 februari 2020 schriftelijk gereageerd op de inhoud van de melding van de klager. Het klachtrapport dat naar aanleiding van het onderzoek is opgesteld, is bij brief van 29 mei 2020 bij de secretaris van de tuchtcommissie ingediend.

1.3. In een brief, als bijlage verstuurd bij een e-mail van 18 juni 2020 aan de gemachtigde van verweerder, is verweerder door de secretaris uitgenodigd voor de zitting van 16 september 2020.

1.4. Op de zitting van 16 september 2020 heeft de tuchtcommissie de zaak behandeld. Op deze zitting zijn de gemachtigden van klager, verweerder en de gemachtigde van verweerder verschenen.

1.5. Klager heeft op de zitting het in het klaagschrift ingenomen standpunt nader toegelicht aan de hand van een pleitnota die bij de stukken is gevoegd. Ook de gemachtigde van de verweerder heeft aan de hand van een pleitnota – tevens bij de stukken gevoegd – verweer gevoerd.

2. De vaststaande feiten

Op grond van de inhoud van de gedingstukken en aan de hand van het verhandelde ter zitting stelt de tuchtcommissie het volgende vast.

2.1. Verweerder is sinds 1 juni 2013 in dienst bij de bank. Sinds 2017 en tijde van de verweten gedraging was hij leidinggevende van de [afdeling] en verantwoordelijk voor de aansturing van medewerkers van deze afdeling. Zijn huidige functie is Operations Specialist.

2.2. Verweerder heeft op 1 mei 2015 de bankierseed als bedoeld in de Regeling eed of belofte financiële sector 2015 afgelegd, en daarbij tevens verklaard zich te houden aan de Gedragsregels Bancaire Sector en de handhaving van die gedragsregels op de wijze als uiteengezet in het Tuchtreglement Bancaire Sector te erkennen.

2.3. Op een verjaardagsfeestje in januari 2019 is door een kennis van verweerder, de heer [persoon 1], aan verweerder verteld dat de heer [persoon 1] een geldbedrag had geïnvesteerd in een onderneming van een derde, de heer [persoon 2]. De heer [persoon 2] is klant bij de bank waar verweerder werkzaam is.

2.4. Verweerder heeft op 23 en 29 januari 2019 via het systeem van de bank de rekeninggegevens van de heer [persoon 2] bekeken. Vervolgens heeft hij telefonisch zijn bevindingen met de heer [persoon 1] gedeeld om hem gerust te stellen. Hij heeft [persoon 1] meegedeeld dat hij geen vreemde transacties heeft gezien en dat hij in eerste instantie een afgekeurde transactie had gezien in de systemen van de bank. Hij heeft [persoon 1] informatie gegeven over het bedrag van deze transactie.

2.5. Op 12 juni 2019 heeft [persoon 2] een verklaring afgelegd bij de bank. Hij heeft een zakelijk conflict met [persoon 1] over een investering. Via een wederzijdse kennis heeft [persoon 2] gehoord dat [persoon 1] via contacten bij de bank onderzoek naar hem heeft laten doen en dat hem was verteld over een afgekeurde transactie.

3. De klacht en de standpunten van partijen

3.1. De klacht houdt in dat verweerder heeft gehandeld in strijd met de gedragsregels 1, 4 en 5 van de Gedragsregels Bancaire Sector. Klager heeft de tuchtcommissie in overweging gegeven aan verweerder primair een beroepsverbod voor de duur van 3 maanden op te leggen en subsidiair een berisping, alsmede een beroepsverbod voor de duur van drie (3) maanden, voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaar.

3.2. Door verweerder en zijn gemachtigde is het verweer gevoerd dat bij verweerder - naar aanleiding van het verhaal van de heer [persoon 1] - het vermoeden was ontstaan dat er mogelijk sprake is van 'boilerroomfraude'. In het kader van zijn functie heeft hij met behulp van de systemen van de bank onderzoek gedaan of eerder melding is gedaan van fraude tegen deze persoon en of er verdachte transacties te zien waren. Hij zou daarbij enkel en alleen de belangen van de bank hebben gediend. Ook zou er geen sprake zijn van belangenverstrengeling, nu verweerder niet zakelijk verbonden is aan de betreffende kennis. Ook stelt de verweerder zich op het standpunt dat op de afdeling 'fraudebestrijding' waar verweerder werkt alle medewerkers acteren op alle fraudesignalen die zij ontvangen, ongeacht de bron. Het terugkoppelen van informatie over bevindingen van onderzoek aan de melder van mogelijke fraude is dan ook niet ongebruikelijk.

3.3. Verweerder heeft spijt betuigd voor het feit dat hij zijn bevindingen heeft teruggekoppeld aan [persoon 1], in het bijzonder dat hij het specifieke bedrag van een afgekeurde transactie zou hebben genoemd. Wel zou het gebruikelijk zijn om een terugkoppeling te geven aan de melder van de vermeende fraude.

4. De gronden van de uitspraak

4.1. De tuchtcommissie beoordeelt of het handelen van verweerder in strijd is met Gedragsregels Bancaire Sector. In deze gedragscode staat, voor zover hier relevant, het volgende vermeld:

1. De bankmedewerker werkt integer en zorgvuldig.
2. De bankmedewerker maakt een zorgvuldige afweging van belangen.

5. De bankmedewerker houdt vertrouwelijke informatie geheim.
7. De bankmedewerker draagt bij aan het vertrouwen van de samenleving in de bank.

4.2. De tuchtcommissie is van oordeel dat verweerder de gedragsregels 1, 2, 5 en 7 heeft overtreden door gebruik te maken van zijn bevoegdheden die hem uit hoofde van zijn functie toekomen door voor een kennis - een privérelatie - een eventuele fraude op te sporen. Op een verjaardagsfeestje heeft hij van deze privérelatie informatie gekregen waardoor bij de verweerder het vermoeden is ontstaan dat sprake zou kunnen zijn van boilerroomfraude, gepleegd door een klant van de bank. De verweerder heeft vervolgens de banksystemen geraadpleegd en de rekeninggegevens van deze klant bekeken om te onderzoeken of eerder een melding van fraude is gedaan tegen deze klant.

4.3. Allereerst rekent de tuchtcommissie het de verweerder aan dat hij een fraudeonderzoek is gestart naar aanleiding van informatie van een privérelatie. In '[gedragscode]' van de bank is bij het onderwerp 'belangenverstremming' onder meer vermeld: 'X Niet doen (...) de interne systemen van de bank gebruiken om je eigen bankzaken of die van familieleden of bekenden te behandelen.' Verweerder had in dit geval het onderzoek niet zelf mogen oppakken vanwege de betrokkenheid van zijn privérelatie. De tuchtcommissie neemt in aanmerking dat het de verantwoordelijkheid is van verweerder om signalen over fraude (pro)actief te onderzoeken. Verweerder had in dit geval een (mogelijke) belangenverstremming moeten voorkomen en het onderzoek moeten overdragen aan een collega.

4.4. Daarbij rekent de tuchtcommissie het verweerder zwaar aan dat hij vervolgens vertrouwelijke en privacygevoelige informatie heeft gedeeld met de privérelatie. Verweerder heeft – gelet op de bankierseed – een persoonlijke verplichting om op een verantwoordelijke wijze met vertrouwelijke informatie om te gaan. Verweerder heeft dit niet gedaan en heeft niet integer gehandeld. Dit handelen, waarvan de betreffende klant van de bank via een derde kennis heeft gekregen, schaadt tevens het vertrouwen van de samenleving in de bancaire sector.

4.5. De tuchtcommissie is echter – in tegenstelling tot de klager – van oordeel dat een beroepsverbod niet passend is. Dit is gelegen in het feit dat de tuchtcommissie het verweerder in beperkte mate aanreket dat hij naar aanleiding van de informatie van zijn privérelatie, die hij heeft opgevat als een melding van mogelijke fraude, eigenhandig onderzoek heeft gedaan. De tuchtcommissie acht aannemelijk dat verweerder daarbij geen kwade bedoelingen in de zin had (er was geen sprake van eigen gewin) en vooral gedreven werd door een sterke wens om fraude op te sporen. De verweerder verkeerde in de veronderstelling dat dit zo zwaar woog dat niet van belang was van wie de informatie afkomstig was.

4.6. De tuchtcommissie kent zwaardere betekenis toe aan het feit dat de verweerder vertrouwelijke informatie over een klant heeft gedeeld met een privérelatie. De verweerder heeft dit een 'slip of the tongue' genoemd. Verweerder heeft echter niet in ogenschouw

genomen dat de verleiding om een privérelatie (al dan niet per ongeluk) meer informatie te geven dan een zakelijke relatie een risico is dat niet mag worden onderschat.

4.7. Verweerder heeft vanaf in zijn verklaring bij de bank en daarna openheid gegeven over hetgeen is gebeurd. Hij heeft inzicht in zijn handelen getoond, zijn spijt betuigd en hij zal in de toekomst anders handelen bij dergelijke kwesties. Voorts weegt de tuchtcommissie mee dat verweerder niet langer werkzaam is als leidinggevende. Dit alles leidt tot de beslissing dat verweerder een berisping dient te worden opgelegd. Een voorwaardelijk beroepsverbod acht de tuchtcommissie een te zware maatregel.

5. De uitspraak

De tuchtcommissie:

verklaart de klacht **gegrond**;

legt aan verweerder **een berisping** op.

Aldus beslist door mr. A.P.M. van Rijn, voorzitter, prof. dr. A.J.C.C.M. Loonen en M.W. Scholten, in aanwezigheid van mr. C. Ihataren, secretaris.

voorzitter

secretaris

Deze uitspraak is aan partijen verzonden op 28 oktober 2020.

Ingevolge artikel 6.4.1 e.v. Tuchtreglement Bancaire Sector kunnen verweerder en klager binnen één maand na verzending van de uitspraak daarvan hoger beroep aantekenen door het indienen van een beroepschrift bij de commissie van beroep.